

[Niels Andersen.]

det foreliggende lovforslag med de ændringsforslag, der er stillet? Man må på den købesum, man har givet for en ejendom, der erhverves i 1960 og følgende år, lægge 40 pct. For hvert år, ejendommen er købt forinden 1960, må der yderligere lægges 8 pct. på, således at der til en ejendom, der er købt i 1949, må lægges 128 pct. Ud over dette må der tillægges 6 000 kr., inden der beregnes nogen afgift, og derudover forbedringer, som andrager 2 000 kr. eller 2 pct. Alt dette må lægges til, forinden man begynder at tage 30 pct. i skat af denne fortjeneste.

Så er der et område, jeg finder meget betydningsfuldt, og det er grundstignings-skylden. Det er da givet, at det, man svarer grundstigningsskyld af, under ingen omstændigheder vil kunne indregnes i fortjenesten og derfor selvfølgelig heller ikke nogen sinde vil blive dobbeltbeskattet — hvilket det ærede medlem hr. Poul Møller var inde på. Jeg vil gerne understrege, at hvis loven vedrørende grundværdistigningsskyld virker helt efter sin hensigt — og det vil i virkeligheden sige, hvis vurderingerne føres op, sådan at de er realistiske, er i overensstemmelse med de faktiske handelsværdier — bliver der praktisk talt ikke noget at beskatte, og det vil igen sige, at hvis den lovgivning vedrørende grundværdistigningsskyld, vi også for tiden har til behandling, bliver administreret på en sådan måde, at vurderingerne bliver realistiske, i overensstemmelse med handelspriserne, bliver der ikke tale om, at man af jordens stigning i pris nogen sinde vil komme af med nogen skat. (Stemmer: Hvad skal vi så med loven?). Den skal vi have, fordi vurderingerne i praksis har vist sig ikke at være i overensstemmelse med handelspriserne på grund af den hidtidige administration, og derfor vil vi fra vor side opfordre meget kraftigt til, at disse vurderinger bliver mere realistiske i fremtiden.

Derudover vil jeg pege på det lovforslag om salg af jord i offentlig eje, som også

behandles af tinget. Al den jord, som bliver overdraget på disse vilkår, vil heller ikke nogen sinde blive berørt af denne lovgivning. Derfor kan jeg kun opfordre det høje ting til også at få dette lovforslag gennemført hurtigst muligt, for så bliver området for det lovforslag, som vi nu behandler, så meget mindre.

Hvad siger oppositionen nu til disse problemer? Ja, den siger, at man beskatter opsparede midler. Hvem er det, der opsparer? Er det altid ejendomsbesidderne, der sparer op? Det er jo ikke — hvad det ærede medlem hr. Poul Møller var inde på — normalt, at man betaler en ejendom kontant; det er meget sjældent; det normale er, at man udbetaler, skal vi sige 20-25 pct.; resten låner man. Og hvem er det så, der stiller de penge til rådighed, som man låner? Det er de små sparere, der sætter penge i sparekasser og banker; men hvem kommer det egentlig til gode, når vi lever i en inflationsperiode? Ja, det er låntagerne, det kommer til gode; de betaler pengene tilbage ad åre med mere tyndslidte kroner end dem, de lånte. Det er i virkeligheden den lille sparer, det går ud over i dette tilfælde, i hvert fald i en inflationsperiode — og desværre har vi jo også inflation i dag, selv om den ikke er så stærk, som den tidligere har været. Det vil i virkeligheden sige, at det er den lille sparer, ham, der sætter penge i sparekassen, man rammer, og venstre og de konservative ønsker altså fortsat at begunstige kapitalinteresserne ved ikke at medvirke til, at kronen skal beholde sin værdi, så at de små sparere kan blive værnet. De ønsker heller ikke at være med til at værne de indtægter, man erhverver sig ved arbejde, men ønsker alene at være med til at værne kapitalinteresserne. Det er klart udtryk for venstres og de konservatives politik, og dette understreges for så vidt af den udtalelse i betænkningen, hvori venstre og de konservative siger, at man vil bestræbe sig for at søge denne lovgivning ophævet, så snart de politiske muligheder foreligger. Jeg er